

Dirk & Gertrude Kuyt

‘Voetbal is ons leven. We plannen alles om Dirk heen’

Negen jaar woonden Dirk (35) en Gertrude Kuyt (32) in het buitenland. Eerst in Engeland, toen in Turkije.

Nu zijn ze terug. Een dosis levenservaring rijker en met inmiddels vier kinderen. Dirk: “Ik wil nu nog gewoon voetballen, tot het niet meer gaat. Bij Feyenoord wil ik nog één keer alles geven, om het tot een succes te maken.”

door Marije Veerman | fotografie Ellen van Bennekom
@Pim Thomassen

Dirk: colbert (River Island). Pantalon (Strellson). Schoenen (Lloyd Jerez). Blouse en strik (V&D). **Gertrude:** jurk (Young Couture via Zalando). **Noëlle:** jasje en schoenen (Primark). **Jorden en Aidan:** kostuum, blouse, strik en schoenen (Suits You Well). **Roan:** kostuum, blouse en strik (H&M). Schoenen (Suits You Well).

Noordwijk. Een zeeweg met aan weerskanten huizen. Van die idyllische, met een puntdak en een scheefgezakt tuinhek. Aan het eind van de weg de zee, glinsterend in een waterige winterzon. En daar, 50 meter voor de strandopgang, ligt de villa van de familie Kuyt. Alleen het hoge hekwerk verraadt dat het hier wellicht om een beroemdheid gaat. Voor de rest valt het huis niet eens zo gek veel uit de toon. Is het groot? Ja, maar zeker niet buitensporig. "We houden het graag gezellig", zegt Dirk als hij de deur van de villa openzwaait. In zijn Adidas-joggingpak en met zijn jongensachtige uitstraling en guitige lach lijkt hij zo weggestapt uit een jongensboek. "Geef je jas maar aan mij. We missen nog een kapstok." Het is mei van dit jaar als de kogel eindelijk door de kerk is. Dirk Kuyt komt terug naar Feyenoord, de club waar hij als 23-jarige zijn eerste successen als profvoetballer behaalde. 26 was hij, Gertrude 23, toen ze in 2006 uit Nederland vertrok naar Liverpool. Noëlle was nog maar een baby. Toen Dirk in 2012 bij Liverpool minder minuten speelde dan hij zou willen, ging hij om zich heen kijken. Er waren gesprekken met Feyenoord over terugkeren; Dirk had altijd al de wens om zijn carrière bij die club af te sluiten. Maar het was nog te vroeg, daarom koos hij op dat moment toch voor een nieuw avontuur: Istanbul, waar hij drie jaar voetbal bij de club Fenerbahçe.

Als Dirk en Gertrude allebei plaatsgenomen hebben op de bank, die de helft van de zitkamer in beslag neemt, en er thee, bonbons en sinas (voor Dirk) op tafel zijn gezet, vertelt Gertrude over het avontuur in het buitenland. Met name de laatste drie jaar, in Turkije, omschrijft ze als bijzonder. De Dirk Kuyt gekte was er enorm, wat ze ook merkten op straat. En in het stadion was een wedstrijd een hele happening; geweldig om mee te maken. "Maar, hoe mooi ik het ook vond, ik moet eerlijk zeggen dat het ook wel omschakelen was. Liverpool voelde echt als thuis. Het was de plek waar drie van onze vier kinderen ter wereld zijn gekomen. Ons gezin is daar gevormd. Elk weekend kwamen familie en vrienden over. Gezellig, met zijn allen aan het kookeiland. De eerste weken had ik daarom best wel heimwee. Dirk heeft daar nooit zo'n moeite mee. Die denkt heel makkelijk: nou, mooie tijd gehad en door. Met zijn hoofd al bij de volgende ambitie. Ik heb dat minder. Ik sprak de taal niet, het was allemaal gewoon niet zo vanzelfsprekend." Wel heel speciaal vindt Gertrude de beleving van het voetbal in Turkije. Heel anders dan in

Nederland en Engeland. Veel meer gebaseerd op emotie, een kolkende mensenmassa in het stadion. Echt een fantastische ervaring. Maar het betekende ook dat de agenda van de club werd bepaald met de waan van de dag. Als ze goed hadden gespeeld, kon Dirk zomaar twee dagen vrij hebben, was het slecht, dan zat hij ineens zeven dagen in een trainingskamp. Daardoor leefden ze er zonder planning, alles kon op elk moment veranderen. Heel anders dan wat Gertrude en Dirk gewend waren. Dat leverde veel mooie, spontane momenten op, maar was soms lastig. Gertrude lachend: "Drie jaar is best lang, zonder planning." Dirk: "Ja, op een gegeven moment moet je er gewoon mee dealen. Kinderverjaardagen plande Gertrude altijd als ik vrij was, maar mijn schema werd continu omgegooid. Dus was het maar hopen dat ik er bij kon zijn. Als dat zo was, was het een cadeautje." **Zorgde dat niet voor wrijving soms?** Gertrude: "Nee, want het is een keuze die je samen maakt. Je moet je toch aanpassen aan het land waar je naartoe gaat. En echt, we hadden het voor geen goud willen missen. Het was een enorme ervaring. Leven in zo'n andere cultuur. En ja, het klimaat hielp ook mee. Ik ben een warmtemens. Lekker bij het zwembad liggen en barbecueën. Op een gegeven moment moest ik echt even denken: oké, we zijn hier niet op vakantie. Er moeten ook nog kinderen naar school. Nu we terug zijn, merk je wel wat er zo fijn is aan wonen in het buitenland. Je bent helemaal op elkaar aangewezen. Als Dirk dan vrij had, was hij ook echt bij ons. Als gezin word je nog hechter. Nu rent hij overal naartoe. Iedereen trekt aan hem." Dirk: "Ik ben in die negen jaar ook niet terug geweest in Nederland. Ja, af en toe een dagje voor het Nederlands Elftal, maar dan verbleef ik in een hotel. Nu wil ik toch alles doen wat ik gemist heb en familie en vrienden willen dat ook. Dat is nog een beetje zoeken." Wat Dirk vooral zo mooi vindt, is te zien hoe de kinderen zijn gegroeid door het buitenlandavontuur. "Als je alleen al kijkt naar Roan: hij had een Japans vriendje op school. Zijn kennis over de wereld is al zo veel malen groter dan ►

Gertrude: 'In het begin had ik best wel heimwee. Dirk heeft daar nooit zo'n moeite mee. Denkt heel makkelijk: nou, mooie tijd gehad en door'

Gertrude: jurk (Young Couture via Zalando). Noëlle: jurk en schoenen (Primark).

Jorden en Aidan: kostuum, blouse, strik en schoenen (Suits You Well). Roan: kostuum, blouse en strik (H&M). Schoenen (Suits You Well). Noëlle: jurk en schoenen (Primark).

Gertrude: 'We zijn evenwaardig. Dirk is heel uitgesproken met zijn liefde voor mij en de kinderen. Als hij thuis is, is ie er ook echt'

die van mij op die leeftijd. Ik kwam tot mijn 17de niet buiten Katwijk. Roan heeft al zo veel gezien en opgepikt en de rest van de kinderen ook." Gertrude: "Bijzonder om te zien hoe heftig het afscheid was in Turkije. De kinderen worden toch in hun emotie geraakt. Ze hadden vrienden gemaakt, een leven opgebouwd. Dat is natuurlijk verdrietig, maar je wordt er wel sterker door." Dirk: "Met elk afscheid zagen we ze sterker worden. Toen we weggingen, waren er heel veel tranen, maar als ik dan zie hoe snel ze het hier in Nederland weer hebben opgepakt, ben ik als vader heel erg trots."

Het contrast tussen zijn jeugd en die van zijn kinderen is inderdaad groot. Dirk groeit op in Katwijk, waar zijn vader door de week vaart op een opleidingsschip voor vissers. Van maandag tot vrijdag is hij van huis. "Wat ik mij nog goed kan herinneren, is dat hij op vrijdag altijd thuiskwam met een zak vis. En 's avonds keek hij om negen uur opzichtig op de klok; dan liep ik al naar boven. Ik wist dat hij vond dat ik moest gaan slapen, omdat ik de volgende dag moest voetballen. Hij zei nooit veel, maar wat hij zei, was raak. Op zaterdag stond hij langs de lijn en op zondag gingen we naar de kerk. Zondagmiddag ging hij slapen. Opladen voor de volgende dag. 's Avonds was er dan nog *Studio Sport*, en dan naar bed. Dat was zijn leven. Hard werken. We gingen niet op vakantie, dus hoopten we op mooi weer en gingen naar het strand. Niet omdat er geen geld voor vakantie was, maar zo deed iedereen het in Katwijk." Het geloof speelde een grote rol in Dirks ouderlijk huis. "Voor de buitenwereld was dat misschien best extreem. Ik mocht op zondag wel naar *Studio Sport* kijken, maar bijvoorbeeld niet naar een wedstrijd toe. En als ik op zaterdagavond wat ging drinken in de plaatselijke kroeg, moest ik om 12 uur thuis zijn, nog voordat het zondag werd. Dan zat mijn vader op mij te wachten in de stoel. Soms, als alles donker was, dacht ik dat hij al sliep, maar dan zag ik toch in een hoekje iets branden; zat hij daar een sigaret te roken. Toen ik voor de keus stond om mijn profcarrière een kans te geven, hebben mijn ouders mij geen strobreed in de weg gelegd. Ook al wisten ze dat dit betekende dat ik op zondag moest voetballen. En toen het eenmaal zover was, misten ze geen wedstrijd. Dan gingen ze 's ochtends naar de kerk en 's middags naar het voetbal. Vooral in die tijd stonden die twee dingen echt haaks op elkaar. Maar ze hebben zich aangepast. Daar heb ik altijd heel veel respect voor gehad."

Hoe groot is de rol van het geloof nu nog in jullie leven? Gertrude: "Best heel groot. We bidden voor het eten, danken erna en bij het naar bed gaan lezen we uit de bijbel." Dirk: "Ja, het zijn toch de verhalen die ➤

we willen meegeven. Het komt vooral neer op normen en waarden. Respect hebben voor elkaar. Je netjes gedragen. Het geeft houvast. Als je succes hebt, ben je dankbaar en als je verdriet hebt, put je er troost uit. Omdat ik op zondag voetbal en de jongens willen kijken, is het lastig om naar de kerk te gaan, maar dat betekent niet dat het geloof minder belangrijk is geworden." Gertrude: "Ik ben ook van plan om het kerkbezoek weer meer in te voeren. Als ik met de kinderen in Nederland was, gingen we wel. En we hebben altijd contact gehouden met de plaatselijke dominee in Katwijk, dat naast Noordwijk ligt. Dan mailden we, of hij kwam op huisbezoek in Engeland. Ik vind het toch wel belangrijk om ook dat aan onze kinderen mee te geven."

In 2007 was er voor Dirk en Gertrude dat diepe dal. Dirks vader overlijdt aan kanker. Vlak voor de verhuizing naar Liverpool horen ze dat hij ziek is, maar ze weten niet hoe het zal verlopen. In eerste instantie wordt hij opgegeven, maar na een second opinion wordt hij toch geopereerd. Even lijkt het goed te gaan. Hij knapt op en de kanker lijkt weg. Maar dan gaat het toch mis. Dirk: "Het moment dat we hoorden dat de kanker terug was, dacht ik: ik pak het eerste vliegtuig terug. Maar hij zei: 'Dat hoeft niet, want wij hebben al geboekt, we komen naar jullie toe.' Dat was echt kenmerkend voor mijn vader. Hij zorgde er tot het einde voor dat mijn carrière niet zou leiden onder zijn ziekte. Hij probeerde alle stress en verdriet zo veel mogelijk weg te nemen door er maar te zijn. Pas achteraf hoorden we van mijn zussen dat hij al zijn energie bij elkaar raapte als hij naar ons toe kwam. Dan leefde hij even op, maar thuis moest hij daarvoor de prijs betalen. Daardoor hadden wij helemaal niet door hoe slecht het eigenlijk ging." Gertrude: "Een verschrikkelijke tijd. Ik was op dat moment zwanger van Roan en

Dirk: 'Toen we hoorden dat de kanker terug was, dacht ik: ik pak het eerste vliegtuig terug. Maar mijn vader zei: 'Dat hoeft niet, wij komen naar jullie toe''

kwam met 30 weken in het ziekenhuis te liggen met weeën. Waarschijnlijk door de stress. We waren doodsbang om Roan te verliezen en ik maakte me enorm druk over of Dirk wel bij het overlijden van zijn vader zou kunnen zijn. Wat als hij net in trainingskamp zat?" Dirk: "Hij heeft het nog gered tot de zomer en we konden zelfs nog met hem op vakantie. Naar Portugal, samen met mijn zussen en alle kleinkinderen. Pas daar zagen wij hoe zwak hij eigenlijk was en hoe slecht het met hem ging. Bij terugkeer moest hij naar het ziekenhuis en daar is hij niet meer uitgekomen." Maar de echte klap kwam voor Dirk pas na de begrafenis. Alsof hij in een zwart gat zonk, waarvan hij geen idee had hoe hij er weer uit moest komen. "Mijn vader was mijn trouwste fan. Hij was er altijd. Elke wedstrijd. Als ik na zijn dood op het veld stond, was mijn moeder er alleen, maar in mijn hoofd zag ik mijn vader. Alleen hij was er niet. Ik kon daar heel moeilijk mee omgaan. Uiteindelijk belandde ik ook op de bank, omdat ik echt geen bal meer raakte."

Hoe heb jij hem kunnen helpen op dat moment?

Gertrude: "Tja, niet, eigenlijk. Ik had zelf al zo'n verdriet en ik kon gewoon niet bevatten wat dat dan voor hem moest zijn. Ik kon er alleen maar voor hem zijn en met hem praten. Dirk is heel erg gesloten. Bij hem thuis werd nooit iets besproken, terwijl je bij ons over alles kon praten. Dat hielp natuurlijk niet mee." Dirk: "Uiteindelijk heb je wel gezegd: 'Dit gaat niet goed, misschien moet je met iemand gaan praten.'" Gertrude: "Ja, en dat heb je ook gedaan." Dirk: "Het verdriet was gewoon zo groot dat ik het geen plek kon geven. Ik dacht steeds weer aan mijn vader, die zich constant beter voor had gedaan dan hij zich voelde, om mij maar te laten voetballen. Dat besef deed uiteindelijk de knop omgaan. Ik moest wel door. Gewoon, om hem dat te kunnen geven. Nog steeds is het gemis enorm, maar het is niet meer zo allesomvattend. Het heeft een plek."

Op dat moment komen de kinderen thuis uit school. Meteen is er leven. Noëlle wil de auto wassen. Dirk: "Ja, doe de mijne maar. De wielen zijn te breed voor de wasstraat." "Krijg ik daar dan € 10 voor?" Gertrude: "Dat is een beetje veel, hè?" En dan, tegen Aidan: "Hé, als je een bonbon wilt, zou je dat niet eerst vragen?" Aidan, Jordan en Roan moeten meteen weer door naar zwemles. Dat doet Jolanda, de zus van Dirk. Al tien jaar woont ze bij het gezin. Dirk: "In Liverpool hadden we zelfs een apart appartementje voor haar op ons terrein. En ook naar Turkije ging ze mee. Ze wil het graag doen, heeft een opleiding in de kinderopvang gedaan en voor ►

Dirk: colbert (River Island). Pantalon (Strellson). Blouse en strik (V&D). **Noëlle:** rok, jasje en top (Primark). Laarzen (Aigle). **Roan:** kostuum, blouse, strik (H&M). Schoenen (Suits You Well). Deken (Ikea).

★ Meer Dirk

Dirk wordt geboren op 22 juli 1980 in Leiden, maar hij groeit met zijn drie zussen op in Katwijk. Tot zijn 17de komt hij niet buiten het dorp, in tegenstelling tot Gertrude, die haar zomers in Frankrijk of Italië spendeert. Dirk wordt redelijk laat ontdekt, pas op zijn 17de, wat er wel voor heeft gezorgd dat hij een redelijk normale jeugd kon hebben. Biertjes drinken in de kroeg en zo. Op zijn 17de wordt hij gevraagd voor FC Utrecht en in 2003 maakt hij zijn debuut voor Feyenoord. Drie jaar later krijgt hij een aanbieding van Liverpool. De transfersom bedraagt € 18 miljoen. In 2012 tekent hij voor drie jaar bij het Turkse Fenerbahçe. In 2014 maakt hij onverwacht bekend te stoppen met het Nederlands Elftal, waarvoor hij meer dan honderd wedstrijden speelde. Dirk is in 2003 getrouwd met de Katwijkse Gertrude en ze kregen samen vier kinderen: Noëlle (11), Roan (8), Jordan (7) en Aidan (4). In 2005 richtte hij de Dirk Kuyt Foundation op, waarmee hij sportparticipatie van mensen met een lichamelijke of verstandelijke beperking wil stimuleren.

ons is het natuurlijk fantastisch dat het in de familie blijft." Gertrude: "Ja, ik wilde echt geen vreemde bij mijn kinderen. Ik ben natuurlijk ook gewoon thuis. Iedereen kan vier kinderen opvoeden, maar het is wel handig om hulp te hebben. Als de één staat te koken, kan de ander helpen met huiswerk. Jolanda is als een tweede moeder voor hen. In het buitenland waren wij zo ook vrij om eens met zijn tweeën uit eten te gaan. En in het weekend, als familie of vrienden overkwamen, en we hadden een keer geen tijd, dan nam Jolanda de kinderen op sleeptouw." Het is grappig om te horen hoe de kinderen praten. Nederlands met Engelse woorden tussendoor. "Mam, ik heb voor mijn huiswerk een *measure* nodig. Waar kan ik de *rule* vinden?" Ook in Nederland verkozen Dirk en Gertrude toch de internationale school boven het gewone basisonderwijs. Dirk: "Ja, de voorzieningen zijn daar gewoon beter. Ze kunnen er vanaf hun 4de totdat ze 18 zijn terecht. Dan ben ik toch blij dat ik ze dat kan meegeven." Dan tegen Noëlle: "Noëlle, wil jij voor papa even koffie pakken?"

Achtien jaar zijn Gertrude en Dirk inmiddels samen. Ze zagen elkaar voor het eerst door het raam van de bus. Dirk was net 18, Gertrude 15. Elke dag als zij naar school fietste, zat hij in de bus naar trainen, was er oogcontact. Weken ging dat zo door, totdat Dirk haar vriendin een keer tegenkwam in de kroeg. Via haar spraken ze af en vanaf dat moment was het aan. Gertrude deed op dat moment nog aan basketbal. Op best een hoog niveau; 'de pitbull van Katwijk' werd ze genoemd. Daarna volgde ze een opleiding tot verpleegkundige. Werken met kinderen die kanker hebben, dat was haar grote droom, maar uiteindelijk werd ze verpleegkundige in een verpleegtehuis. "Ik ben gestopt met basketballen omdat het niet meer te combineren viel. We moesten in een andere league gaan spelen, waardoor de wedstrijden van zaterdag naar zondag gingen en dan wilde ik gewoon bij Dirk kijken. Ook de vervolopleidingen, die ik nodig had om te kunnen werken met zieke kinderen, bleken te veel. We gingen trouwen en wilden graag, als het ons gegeven was, jong en veel kinderen. Ik besloot toen geen vervolopleidingen meer te doen. Toen Noëlle werd geboren, werkte ik nog wel drie dagen, maar vlak voor de verhuizing naar Liverpool ben ik toch gestopt." **Mis je het niet?** "In het begin dacht ik dat ik het vreselijk zou vinden, maar dat valt mee. Ik mis het wel, maar ik heb het opgegeven om het leven te kunnen leiden dat we nu leiden. Ik was om de twee jaar zwanger en met vier kinderen kom je tijd tekort. Ik wil er heel graag voor ze zijn, dat heeft mijn prioriteit. Dat is ook ons huwelijk; we plannen alles om Dirk en zijn carrière heen." **Denk je nooit: en ik dan?** "Nee, dat is niet aan de orde. We zijn gezond en gelukkig, wat wil je nog meer?" Dirk: "De basis van ons succes is dat zij zich schikt.

Dirk: 'Jij hebt geleerd te genieten als ik er niet ben. Dat maakt het voor mij makkelijker'

Op het moment dat ze dat niet doet, kom ik in de problemen. Bij mij moet de focus op het voetbal zijn en daar moet bot gezegd alles voor wijken." Gertrude: "Maar het is ons gezamenlijke doel in het huwelijk. We zijn evenwaardig. Hij is heel uitgesproken met zijn liefde voor mij en de kinderen. Als Dirk thuis is, is ie er ook echt, maar voetbal is ons leven. Het hele gezin past zich aan en we weten allemaal precies wat te doen om Dirk zo goed mogelijk te laten presteren. Maar ook bij de jongens is het voetbal wat de klok slaat. Ze voetballen bij Quick Boys, in Katwijk, en daar ben ik elke zaterdag. Dan zit ik met al onze vrienden op de club." Dirk: "Jij hebt geleerd te genieten als ik er niet ben. Dat maakt het voor mij makkelijker. Op het moment dat ik keihard werk en weet dat zij thuis op mij zit te wachten, kan dat heel vervelend zijn. Maar als ik weet dat zij aan het genieten is met de kinderen, geeft mij dat een gevoel van rust. Gelukkig heb ik als man niet de jaloezie dat ik haar geen dingen gun omdat ik er zelf niet bij kan zijn. Het is een goede wisselwerking."

Deze uitspraken zijn kenmerkend voor Dirk. Hij is enorm aardig. Bijna op het extreme af. Terwijl Gertrude meer de kat uit de boom kijkt, praat hij honderduit. Als Dirk bijvoorbeeld bij het gesprek wegloopt om de deur open te doen, vertelt hij bij terugkomst precies wat hij ging doen en waarom hij het gesprek moest onderbreken. Het levert hem ook wel eens commentaar op. Zo noemen ze hem bij *Voetbal Inside* politiek correct. Of, zoals Johan Derksen zegt: "Hij praat iedereen naar de mond." Maar het is gewoon wie Dirk is. Hij *pleast* niet onder het mom van een verborgen agenda, maar omdat hij graag behulpzaam is. Zo is hij opgevoed. De kritiek boeit hem niet zo. "Vroeger wel. Ik keek naar elk voetbalprogramma en die ene negatieve mening raakte me meer dan tien positieve, die bleef echt hangen. Maar ik heb wel geleerd om dat los te laten. Het is niet belangrijk meer." De hele voetbalwereld van zien en gezien worden, daar staan ze verre van. Hun vrienden zijn nog steeds dezelfde als 18 jaar geleden. Allemaal uit Katwijk. Zij zijn degenen die in het weekend in Liverpool op bezoek kwamen en nu staan ze met Gertrude op zaterdag weer bij het voetbal. Oké, de kinderen Kuyt lopen wel in prijzige merken als Burberry, Dsquared en Moncler, maar de jongens dragen

ook gewoon de tweedehandsjes van hun broer. De kinderen én Dirk en Gertrude zijn wie ze zijn. Nog steeds is het koppel ook bijna kinderlijk trots op het succes van Dirk. Hijzelf glundert van oor tot oor als hij vertelt wat er elke dag gebeurt als hij bij de training aankomt. "Die waardering die ik daar krijg, dat went nooit."

Jouw kinderen zien natuurlijk veel rijkdom. Is het niet lastig om ze toch die basis van hard werken die jij vroeger had mee te geven? Dirk: "Ik zie veel van mij in mijn kinderen terug. Hun wil om iets te bereiken is ongekend, nu al. En dat is ook hoe we ze opvoeden. Als je iets wilt, moet je ervoor gaan. Het maakt niet uit als het niet lukt, als je maar het gevoel hebt dat je er alles voor gegeven hebt. Noëlle wil nu gaan sparen en verzamelt op zaterdag biërflesjes op de voetbalclub. Ze vindt het heerlijk om naar de winkel te gaan en kleine frutsels te kopen, nou dan moet ze ook zelf voor geld zorgen. Natuurlijk zijn ze verwend met alles wat we hebben, maar ze zijn er niet naar door geworden. We hebben ook gewoon familie en vrienden om ons heen die minder te besteden hebben. Ze spelen daar nu liever dan thuis. Gewoon omdat ze dat soort simpele dingen toch gemist hebben in het buitenland. Roan en Jorden zijn mee geweest naar het WK in Brazilië, maar hebben wel eerst een hele kalender gemaakt. En ze kennen de namen van alle spelers. Het is niet vanzelfsprekend. Laatst gingen ze mee naar een uitwedstrijd, tegen De Graafschap. Dan zitten ze twee uur in de auto en na afloop willen ze met alle spelers op de foto. Al zijn het jongens die ze best vaak zien. Jorden kwam zelfs naar me toe: 'Hé, Dirk Kuyt! Mag ik met jou op de foto?' Het besef hoe bijzonder het allemaal is, dat hebben ze wel." En dan: "Hé, Noëlle, je bent mijn koffie vergeten, hè?" Ergens achter in de gang klinkt een "Oeps", waarna Noëlle voorbijrent om de koffie alsnog te halen. Gertrude: "Je hebt verschillende soorten hard werken. Zij zien gewoon een vader die er niet altijd is en wij moeten ook onze aanpassingen doen. Daar krijgen we dan een ontzettend mooi leven voor terug, maar dat zien ze allemaal wel."

Wat zijn de plannen voor de toekomst? Dirk: "Ik zou graag na mijn profcarrière trainer willen worden, al weet ik natuurlijk niet of ik daar goed in ga zijn. Eerst nog gewoon voetballen, tot het niet meer gaat. Ik voel me nog heel fit, dus voor mijn gevoel ga ik nog jaren mee. Bij Feyenoord wil ik nog één keer alles geven, om het tot een succes te maken. Ongeacht of dat gaat lukken, weet ik nu al dat ik er alles aan heb gedaan. Dat geeft rust. Elke dag staan er mensen bij de training die mij te gek vinden en al raak ik geen bal meer: ze zijn gewoon blij dat ik er ben. Dat is mijn waarheid." En dan vindt de familie Kuyt het mooi geweest. Noëlle staat al klaar. Jas aan, tas aan haar arm: "Kom, mam, dan gaan we boodschappen doen. Ik wil koken vandaag."

styling Iris van Woudenberg | haar & make-up Bianca Fabrie for Aveda en Ilija beauty @HoO | assistent fotografie Daan Thomassen
assistent styling Marlies Hijweggen | met dank aan Huis ter Duin en Odenneboom.nl (kerstboom)

Jurk (Adrianna Papell via Zalando). Sandalen (Buffalo).